

**Bemin het Leven
of
Over hoe ik Ryvomas vond.**

**door:
Robin Verheeg**

*Ik draag dit boek op aan mijn Zelf.
Als jij hier Liefdevol om kunt glimlachen, dan draag ik het ook op
aan jou.*

Wat is Ryvomas?

Is Ryvomas de verlichting, het nirvana, het koninkrijk hemelen op
Aarde? Is het zelfverwezenlijking, de Boeddha? Is het Nu? Is het
Liefde? Onschuld? Is het een woord, een werkwoord?
Het is dit alles. Maar het is het ook niet.

Het is het moment voordat je je beseft dat je op een bankje zit met
je geliefde en dat jullie samen ademen.

Het is het moment voordat je je realiseert dat je voor het eerst in de
ogen van jouw kind kijkt.

Het is het moment voordat je weet dat je nergens nooit meer naar
toe hoeft, omdat jij er altijd al bent geweest.

Ryvomas is dat wat is, en dat wat niet is. Ryvomas is.

Excerpt uit *Bemin het leven of Over Hoe Ik Ryvomas Vond*, door Robin Verheeg.

Geschreven in de magische operatie opbouw van de solstice in mei 2012 voorafgaand aan de grote wintersolstice van 21-12-'12

Het lijkt wel alsof ik drugs heb gebruikt. Maar ik weet zeker dat ik dat niet heb gebruikt. Ik heb niets raars gedronken of gegeten en ik weet dat Eva daar niet mee werkt. Alles is 100% puur natuur opgeroepen en geïnduceerd.

Toch is deze sfeer er wel. Hoewel ik weet dat het zonder synthetische middelen is, is het toch spannend. Ik heb er geen controle op. Ik kan het niet zomaar ineens uit zetten. Ik ben in een soort van trance en met mij iedereen om me heen.

We zijn met acht of negen. Staan buiten in een open plek in een bos. Ik weet niet meer waar. We zijn met auto's gekomen en hebben daarna een flink stuk in het bos gewandeld. Toen we op de plek kwamen zag ik dat er al voorbereidingen waren getroffen. Het was dus de bedoeling.

Op de uitnodiging stond: "Ontmoeting met je Draak." Ik weet nog steeds niet of ik er bang voor moet worden, of dat ik het krachtig en avontuurlijk vind klinken. Als ik naar de gezichten om me heen kijk, dan is mijn gezelschap daar ook gemengd in.

We hebben samen met elkaar een enorm vuur gemaakt. Nu zijn we stoomwolken aan het maken door er water over heen te gooien. Het water ruikt raar. Alsof er oliën in zitten. De stoom wordt steeds dikker en dikker en dan gebeurt er iets magisch.

Ik sta ineens midden in het vuur en de stoom beschermt me tegen de vlammen en de hitte. Het water waar de stoom van is gemaakt danst met het vuur en lijkt een soort van overtocht voor me te willen maken. Het duurt een hele tijd maar ik heb al veel eerder op de avond mijn gevoel van tijd verloren. Dan splijt het vuur en de stoom maakt een weg voor me door het vuur heen. Ik loop er over heen en voel me veilig en geborgen door de stoom.

Halverwege hoor ik een kind achter me. Ik draai om en daar zie ik mensen staan met een klein kind. Het kind wordt hardhandig mee getrokken terwijl ik zie dat het dat niet wilt. Het ziet er niet fraai uit en ik heb de neiging om me om te draaien en er naar toe te gaan. Op het moment dat ik dat doe

verdwijnen de mensen en het kind. Ik blijf in opperste verbazing achter. Ze lossen gewoon op, alsof ze van rook zijn gemaakt. Ah... Ineens begint het me te dagen. De stoom heeft een film voor me gemaakt?

Ik loop verder door de tunnel van vuur. Als ik probeer om de zijkant van de tunnel aan te raken, brand ik mijn rechterhand en trek ik deze snel terug. Fuck... Dat doet zeer. Heel even is er diep in mijn hoofd een stemmetje dat zegt: "Wegwezen! Al deze zweverige shit! Het is allemaal nep. Je gaat dit toch niet doen Robin!!!" En ik zeg tegen het stemmetje: "Dank je wel voor je advies. Ik heb je gehoord. En ik ga toch verder met deze ervaring. Het gaat me verrijken. Ik ga de Draak ontmoeten!". En dan wordt het stemmetje stil. En hoewel het net iets te stil wordt en het stemmetje eigenlijk helemaal niet diep in mijn hoofd zit, valt het me op dat moment niet op en ga ik door met lopen door de vuurtunnel.

Dan wordt er links van me weer opnieuw mijn aandacht getrokken. Ik hoor weer stemmen en besluit te kijken. De vuurmuur splijt open en laat me een scène zien. Ik herken mijn vader en moeder in hun jonge jaren. Ze maken ontzettende ruzie met elkaar. Ik zie niet waarover. Wel zie ik hoe zeer ze boos zijn op elkaar, furieus. Ik zie dat ze elkaar haten. Mijn vader schreeuwt en tiert naar mijn moeder. Zijn wangen en ogen zijn rood van haat. Mijn moeder schreeuwt nog harder naar mijn vader terug. Het ziet eruit alsof ze hem gaat aanvallen! Mijn vader bindt in, trekt terug. Mijn moeder lacht satanistisch. Als ik naar mijn

vader kijk zie ik hem zijn wraak al plannen. Oei. Daar wordt een monster geschapen. Daar vallen gewonden als dit zo door gaat. Beiden glimmen van boosheid, het zweet staat op hun voorhoofden. Het ziet er niet menselijk uit. Zijn dit mijn vader en moeder? Is dit een scène die echt heeft plaatsgevonden? Dan ineens kijken ze mijn kant op. Ze schrikken dat ze me zien en als een donderslag verandert de scène van roodachtig furieus naar rustig blauw gezapig. Beiden lachen naar me met een plastic lach. Mijn spiegelneuronen lachen terug maar met een vieze smaak in mijn mond. Wat was dat?

Ik draai om en verlaat de scène. Ik lijk Ebenezer Scrooge die kijkt naar het verleden en wat daar heeft plaatsgevonden. Ik hoop niet dat ik ook ga kijken naar wat er nog gaat plaatsvinden.

Loop weer door de vuurtunnel. Rechts nieuwe scène.

Ik zie mezelf als kind. Ik speel in de tuin. Ben heerlijk bezig met ontdekken, avonturen, experimenteren. Dan hoor ik iets in het huis. Ik moet er hard van huilen want schrik er enorm van. Het raakt me, dat kind dat daar staat te huilen. Het wordt niet getroost en daarom huilt het steeds harder. Het raakt in paniek.

Dan ineens gestommel en een hoop kabaal uit het huis. Er komt iemand uitgelopen. Niet mijn vader of moeder. Wel een menselijk wezen, maar niet een mens. En ook niemand die ik ken. Rood, glimmend, slijmerig. Met een verwrongen hoofd. Het loopt veel te hard naar me toe en als het me bijna nadert haalt het uit. Het kind probeert te gillen maar is verstijft van schrik. Het wezen geeft een enorme klap op het kind. Ik denk dat hij het kind op slag dood slaat. Het klapt achterover en de man lacht kwaadaardig. Ik moet omdraaien omdat ik ervan moet braken.

in de vuurtunnel, recht voor me nieuwe scène.

Basisschool, ik zie de kinderen die me gepest hebben toen ik jong was. Ik zie hoe ze plannen maken om me te kwetsen, er aan te naaien, mijn spullen kapot maken. Ook hier geen gewone kindertjes. Als ik in hun gezichten kijk zie ik weer dat rode glimmende slijmerige verwrongen. Ze genieten van wat ze doen. Ze genieten als ze mijn spullen kapot maken en me opwachten om me in elkaar te slaan. Waarom? Waarom doen ze dat? Wat voelen ze toch? Waarom voelen ze dat? Links van de scène zie ik mezelf staan. Ik ben zeven denk ik. Ik ben onschuld en zie dat ik de boosaardige krachten van de kinderen in me opsla. Ze mogen niet naar buiten komen dus ik sla ze op in mijn binnenkant. Ik zie hoe slierten rood glimmerig slijm bij mijn rug naar binnen gaat en daar rode wonden maken. Precies op die plek waar het altijd pijn doet...

Weer moet ik omdraaien. Gadverdamme. Waar kijk ik naar? Gadverdamme.

Dan achterom, weer een scène. Op de tennisbaan. Zelfde als op de basisschool. Ik draai weg. Links van me, scène op de middelbare school. Steeds weer hetzelfde. Een soort van haat die ik schijn te ontketenen en in plaats van dat ik van me af schudt, 'eet' ik de haat op zodat deze niet de wereld in kan.

Rechts, links, achter me voor me. Overal dezelfde scènes. Ik moet weg. Ik moet weg.

Ik begin te rennen en merk zo dat ik door scènes heen kan rennen. Ik ren door de vuurtunnel. Deze gaat eerst omhoog en dan met een scherpe bocht naar rechts. Nieuwe scène: voorval op straat waarbij ik zie dat een vader zijn zoon in elkaar slaat. Weer met een demonische kracht. Weer moet ik braken van het geluid van de klap. Rechts van me

verschijnen nu allemaal scènes waarin mensen elkaar de meest afschuwelijke dingen aan doen. Afschuwelijk. Als ik wegstuur naar links zie ik daar wat mensen de aarde aan doen met bommen, olieplekken, bossen die gekapt worden. Ik voel het in mijn eigen lichaam. Iedere klap, iedere boom, iedere bom voel ik in mijn eigen lichaam. Ik kan dit niet voelen. Laat het stoppen. Laat het stoppen. STOP! STOP!

Ik word zo boos. Zo boos. Zo'n diepe boosheid over wat we elkaar aandoen. Wat we de aarde aandoen. Wat mij is aangedaan. En die boosheid klapt ineens om. Waar ik eerst toekeek naar wat er werd gedaan, merk ik nu dat alle keren dat ik alleen maar heb toegekeken en het lijden op me heb genomen, dat ik nu niet meer op me kan nemen. Nu wil ik handelen in die boosheid. Handelen in die haat. Nu is het mijn beurt. Nu mag ik kapot maken! Nu mag ik schenden! Nu ga ik bommen gooien, bomen hakken en kinderen hun kop eraf slaan...

Ik val uit de tunnel. Ik ben dood van binnen. Er is zo'n diepe haat in me wakker geworden. Gadverdamme. GADVERDAMME. Er komen mensen naar me toe gelopen en ik sis tegen hen: ga weg. ga weg. ik vermoord je.

Dan staat Eva daar. Komt naar me toe. 'ga weg. ga weg. ik wil je vermoorden. IK HAAT JE! IK HAAT JE! Wat heb je me laten zien? WAT HEB JE ME LATEN ZIEN?'

"Dit is jouw ontmoeting met je Draak. Je voelt nu de Demon in jou die is gemaakt door het leven hier op Aarde. Door iedere ontmoeting waarin jij niet het Licht hebt kunnen zijn dat je wel bent. Iedere keer dat jij bent geschonden, dat jij bent bedrogen, dat jij bent bestolen, heeft de Draak post gevat in jou. Jij kon in de tunnel de scènes zien waarin dat is gebeurd. We halen nu jouw Draak naar boven zodat je kunt ontmoeten. Laat maar komen. Laat de Draak maar komen."

Het voelt als een zwarte gapende energie in mij die nu stevig in mijn binnenste huishoudt. Ik wil haar vermoorden. Ik wil Eva vermoorden.

Ik kijk haar aan. Grom. Sis. Vuisten gebald. Van onder mijn oogleden. Ik denk hoe ik haar kan martelen. Iedere nagel uit haar ga trekken. Met een pincet haar wimpers en hoe ik die haar laat opeten. Dan met een mes over heel haar lichaam reepjes huid eruit snijden en dat in haar gezicht duwen. Grom. Sis. Gebalde vuisten.

Eva sist: "Vuile gore kuthoer! Walgelijke kankertiefes! Vies ranzig misbaksel."

Nu word ik pisluk! Ik loop naar haar toe om haar een stevig rotklap te verkopen. In plaats van dat ze bang voor me is komt ze naar me toe om m'n klap op te vangen. Witheet van woede ben ik! We knallen op elkaar en ik probeer haar te slaan. Ze ontwijkt mijn klap behendig en slaat me op mijn rug. Weer voel ik een golf van pure haat in me naar boven komen. Ik draai me om en daar staat ze me triomfantelijk uit te lachen. GODVERDOMME. Ik ben nu zo woedend. Zo boos ben ik nog nooit geweest...

Eva: "Nu. Ga nu naar binnen! Voel hoe het voelt. Omarm het aan de binnenkant. Laat het er helemaal zijn. Dans er mee."

Het is de mentale spierballenkracht die ik de afgelopen tijd heb opgebouwd waardoor ik haar helderheid kan horen, kan voelen dat het niet om de woede gaat maar om de grotere heling die daaronder ligt en daarom kan ik, met bovenmenselijke kracht, mijn boosheid

omzeilen en naar binnen gaan. Ik kijk er naar. Zie mezelf. Zie de energie die de boosheid is. Ze is prachtig. In een metafoor: een spartelende zwarte glimmende natte huid, zeer gespierd, een slangachtige. MIJN DRAAK! IK ZIE MIJN DRAAK! Wat een power. Wat een ongelooflijke power. Het is alleen niet de bedoeling dat ik er naar kan kijken. Ik moet er mee samen vallen. Dus de draak richt nu de woede op mij. In mijn binnenste vecht ik een enorme krachtstrijd. De draak daagt me uit. Vecht met me. Prikt me. Steekt me. Ik voel het in mijn lijf. Demonische krachten trekken aan mijn rug. Steken staven door mijn schouderbladen. En ik doe niets. Ik kijk er naar. Ik vecht met mezelf om er niet in mee te gaan. Om het te laten. Om de schoonheid en het licht er achter te zien. Om niet te handelen. Niet in te grijpen.

Ik schreeuw. Gil. Sis. Grom. Vuisten gebald. Nu niet om iemand te vermoorden. Maar om ervoor te zorgen dat ik niet aan de binnenkant vermoord word. Ik heb daar alle kracht voor nodig die ik in me heb en die ik ergens buiten mezelf kan vinden. Ik hoor vaag geluiden om me heen. Mensen sissen en grommen met me mee. Hun geluid neem ik mee naar de machtsstrijd aan de binnenkant. Houd het op? Stopt het ooit? Ik weet niet of

ik dit kan volhouden. De draak WIL NAAR BUITEN! De draak wil vermoorden, doden, martelen, schenden, schuren. KAPOT MAKEN. KAPOT MAKEN WAT MOOI IS EN LICHT IS! En ik dans mee. Ik strijd mee. Ik ben de bedding waardoor de energie omvat blijft, ik ben de kracht die er voor zorgt dat de energie veilig is. Ik ben het binnen en het buiten op het zelfde moment in hetzelfde moment van hetzelfde moment.

Dan voel ik mijn kracht sterker worden. Ik kan nu de energie van de draak ontstijgen. Ik kan groter groeien dan dat. En ik doe dat.

Ik toren er boven uit en maak voelbaar: "Tot hier en niet verder. Nee. Gij zult niet kapot maken om het kapot maken. Gij zult niet schenden wat ik in zorgvuldigheid heb opgebouwd." Ik open mijn vuisten en met open handen voor me uit gestoken maak ik duidelijk dat de draak van mij is. Dat ik daar de baas over ben. Dat ik bepaal wat er met die energie wordt gedaan. Niemand anders dan ik. Mijn draak. Punt. Mijn handen branden van de energie die er door heen stroomt.

En dan moet ik kokhalzen van de energie en de krachten die ik heb beteugeld. Ik val ineens en ineens zijn er allemaal mensen die me opvangen, troosten, wiegen. Dan komen er allemaal schokken door mijn lichaam heen. En toen kwam de pijn.

Als in golven stroomt het lijden door me heen. Ik weet niet wat voor lijden allemaal. Van verlaten zijn. Van afgescheidenheid. Van niet geborgd zijn door mijn vader en moeder. Van alle keren dat ik mezelf heb verloochend, van alle keren dat ik heb gedaan wat ik niet wilde doen, van alle keren dat ik vergeten ben. Afschuwelijk. Het is afschuwelijk. Mijn lichaam schokt keer op keer. En dan gaat langzaam de storm liggen. Mensen fluisteren in mijn oor hoe dapper ik ben, hoe sterk, hoe groots. Hoe lief ik ben, hoe mooi, hoe zacht. Nieuwe golven komen er voorbij. Zachte golven. Golven van verdriet dat ik dit niet eerder in mijn leven heb gehad. En dan weer pijn. Golven van verlangen naar meer liefde, meer heelheid. Dan weer fluisteren in mijn oor. De golven worden stiller en stiller tot er nog alleen maar een zoemen is. Een stil maar niet geluideloos zoemen waarin de belofte van de nieuwe wereld voelbaar wordt.

Ik open mijn ogen. Tandem op elkaar. Er is een nieuwe Robin. Niet een van liefde. Een Robin met op dit moment verbittering in de Rode Borst. Ik merk dat ik met minachting rondkijk op de mensen, de wereld, de bomen.

Eva kijkt me aan. Zegt: "Ik zie dat je Draak nog kijkt. Ik weet dat Robin daaronder zit en wél Liefde en Zachtheid heeft. Mag ik Robin zien alsjeblieft?"

En dat maakt me zacht inderdaad, de draak smelt en ik krijg tranen in mijn ogen.

Ik kijk naar mijn rechterhand en zie de blaren staan. Even raak ik in paniek. Was het toch echt? Eva staat achter me en zegt, net als in de Matrix: "The Mind Makes It Real". We lachen allebei, maar het huilen staat me nog steeds nader dan het lachen. Het wordt lachen met een trillip en de tranen in mijn ogen.